

ALAPKŐ

A Monori Evangélikus Egyházközség lapja

2008/3. szám

Karácsonyi szeretethimnusz

(Az 1Kor 13 karácsonyi változata)

Ha a házamat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel, csilingelő harangocskákkal díszítem fel, de igazi szeretet nincs bennem, nem vagyok egyéb, mint díszlettervező!

Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményt sütök, ünnepi vacsorát készítek, és az étkezéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő, de igazi szeretet nincs bennem, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő!

Ha végigjárom az összes bevásárlóközpontot és felvásárolom a legszebb ajándékokat, de igazi szeretet nincs bennem, nem vagyok más, mint kereskedő!

Ha szegénykonyhán segédkezem, az öregek otthonában karácsonyi énekeket énekelek, és minden vagyonomat segélyként elajándékozom, de igazi szeretet nincsen bennem az emberek felé, mindez semmit nem használ nekem!

Ha a karácsonyfát csillogó angyalkákkal és horgolt hópelyhekkel díszítem fel, ünneplésektől hangos az életem, templomi kórusokban zengek dicséretet, de Jézus Krisztus nincs a szívemben, akkor nem értettem meg, miről is szól a karácsony!

A szeretet félbeszakítja a sütetést, hogy megcsókolja házastársát.

A szeretet inkább feleli a lakásdíszeket, hogy lélekben teremtsen ünnepet a szívekben.

A szeretet türelmes és ráérő, az idő sürgető kísértése ellenére is.

A szeretet nem irigyli mások családját, terített asztalát, finom ételeit és porcelánkészleteit.

A szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás minden életért, amit az Úrtól kaptak.

A szeretet nem csak azoknak ad, akiktől kap is valamit, hanem örömmel ajándékozza meg azokat, akik ezt nem tudják viszonzni.

A szeretet mindig hisz, mindig remél, mindent elvisel.

A szeretet soha el nem múlik.

A videojátékok tönkremennek, a gyöngysorok szétperegnek, a számítógépek elavulnak...

De a szeretet ajándéka örökre megmarad!

**Felülről áldott,
Jézus Krisztusra figyelő,
békés, boldog, szeretettel
teli ünnepeket kívánunk
mindenkinek!**

Az Alapkő szerkesztői

A tartalomból

- ◆ Óév végén, újév hajnalán – 2. oldal
- ◆ „Indonéziából jöttem, mesterségem címere: nagykövet” – 3. oldal
- ◆ Örömhírt a gyermekeknek! – 4. oldal
- ◆ Conti – másodszor – 5. oldal
- ◆ Áldott ünnepet! – 6-7. oldal
- ◆ Karácsony a másik oldalon – 8. oldal
- ◆ Mit akar Isten? – 9. oldal
- ◆ Kicsiből lesz a nagy! – 10. oldal

Óév végén, újév hajnalán

A napokban nekiláttam, hogy leltárt készítek. Elővettem egy papírt és egy tollat, és leültem az íróasztalom mellé, hogy elkezdjem a számvetést. Nem tárgyi eszközök kerültek azonban a papírra, hanem teljesen más dolgok: azok, amelyeknek megvalósítását és elérését terveztem a lassan véget érő 2008-as évben.

Felidéztem az év első napjait. Milyen lelkesen néztem előre! Tele vágyakkal, de lelkesedéssel és tüzzel is. Úgy éreztem, hogy sok mindent sikerül majd új alapokra helyeznem-helyeznünk úgy a gyülekezeti élet szervezésében és vezetésében, mint családi életünkben. Mindehhez nagy önbizalmat adott Jézus szava az év igéjében: „*Én élek, és ti is élni fogtok.*” (Jn 14,19)

„Mi másról szólna ez az ígéret, ha nem arról, hogy ez a gyülekezet itt, Monoron és a környező településeken nincs halálra ítélve, hanem van jövője!” – gondoltam, és ezzel a lelkesedéssel tekintettem előre.

Láttam magam előtt, hogy egyre többen jönnek istentiszteletekre és más gyülekezeti alkalmakra. Láttam magam előtt, hogy az egyházközség költségvetése milyen szépen teljesül, és a tervbe vett munkálatok elvégzésének nincsenek anyagi akadályai. Láttam magam előtt, hogy elkészül a gyülekezeti ház tetőszerkezete és vizesblokkja. Láttam magam előtt, hogy gyülekezetünk egyre több tagja talál örömet abban, hogy részt vesz a különböző szolgálatokban. És természetesen azt is láttam magam előtt, milyen nagy örömmel élem majd meg a családommal együtt eltöltött időt, amely során szép helyekre jutok el velük.

Ezt terveztem – de nem így történt.

A sok-sok elképzelésből alig valósult meg valami, és ami megvalósult, az sem úgy, ahogyan szerettem volna. Minden bizonnyal sok mindent tehettem volna másként, mint ahogyan tettem. Bizonyára rajtam (is) múlik, hogy még mindig több az üres hely a templomban, mint ahányan ott vagyunk – még akkor is, amikor történetesen az Indonéz Köztársaság nagykövete a vendégünk. Bizonyára én (is) tehetek róla, hogy volt olyan időszak idén, amikor a bevételek csak nagyon szűkösen fedezték a kiadásokat. Bizonyára én (is) tehettem volna többet, hogy a gyülekezeti ház teteje ne ázzon be, a tetetőt ne lepje el a szemét és így tovább.

Am a gondokkal együtt nagyon sok csodát is átélhetünk – és ezek egyáltalán nem rajtam múltak! Megkeresett bennünket egy amerikai gyülekezet, amelyik szeretné egy magyarországi gyülekezet (hit)életét segíteni, támogatni. Már kétszer is volt tőlük látogató Monoron, és jövőre is szeretnének részt venni egyházközségünk életében. Nagy élmény volt az a természetesség és közvetlenség, amellyel Őszi beszélgetésünk vendége, Mangasi Sihombing indonéz

nagykövet ellátogatott közénk, és amellyel azóta is gondol ránk. Hálás vagyok azért is, hogy ketten is vállalták, hogy segítenek a hitoktatásban, hogy minél több gyermek számára tudjuk ezt a lehetőségét felkínálni. Hálás vagyok az egyre több aktivitásért és kezdeményezésért a presbiterek és gyülekezetünk más tagjai részéről is. Köszönettel tartozom azokért is, akik segítenek újságunk mind tartalmasabb összeállításában, és még sokáig sorolhatnám az áldásokat gyülekezetünk életében.

Bizonyára sokan tudják azt is, hogy Isten kegyelméből augusztusban megszületett harmadik fiunk. Talán ez az öröm és boldogság is segített abban, hogy gyászunkat „könnyebben” hordozzuk.

Mindezeket egymás mellett látva észre kellett vennem annak igazságát, amit a fejemmel ugyan tudtam, de valahogy mégis kihagytam a számításból: ez a gyülekezet – minden tagjával, beleértve engem is – Istené! Ha komolyan vesszük a hatalmát, akkor számolnunk is kell vele. Nem biztos, hogy minden úgy és akkor valósul meg, ahogyan mi azt elterveztük, vagy ahogyan mi azon munkálkodunk – de ha Isten valamit meg akar tenni, akkor azt meg is teszi.

A 2009-es esztendőben tehát új alapra helyezem terveimet, szándékaimat: megteszem mindazt, ami erőmből telik, de ugyanakkor imádkozom azért is, hogy erőm végeessége ne legyen akadálya annak, hogy Isten bevégezze gyülekezetünkben és családomban mindazt, amit Ő akar, mert – ahogyan a jövő év igéjében (Lk 18,27) olvashatjuk – „*ami lehetetlen az embernek, az Istennek lehetséges.*”

Selmeczi Lajos Péter

Selmeczi Barnabás Örs, Selmeczi Lajos Péter és Selmecziné Fazekas Andrea harmadik fiúgyermeké augusztus 11-én reggel 9 óra 5 perckor, 57 centiméterrel és 3890 grammal született. Október 25-én Széll Bulcsútól részesült a keresztség szentségében. „Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.” (Fil 1,6)

„Indonéziából jöttem, mesterségem címere: nagykövet”

Kétszeresen is különleges vendége volt gyülekezetünk *Őszi beszélgetés* című alkalmának november 15-én. Fogalmazhatnánk úgy is: „ilyen” még nem volt nálunk. (Megkockázatom: a „nálunk” nemcsak egyházközségünket, de egész Monort is jelenti.) Egy színművész, egy író-költő, egy rendező, egy gobelinművész és egy öttusázó után ezúttal ugyanis egy nagykövet érkezett hozzánk, méghozzá nem is akárhonnan, hanem – ha nem is teljesen „egyenesen”, de – Indonéziából. A délkelet-ázsiai szigetországot hazánkon kívül Horvátországban, Bosznia-Hercegovinában és Macedóniában is képviselő *H. E. Mangasi Sihombing* meghívásának apropóját az adta, hogy bár a világ negyedik legnépesebb országában a lakosság közel kilencven százaléka muszlim vallású, a diplomata elkötelezett evangélikus.

A programra a konzulátus több munkatársát is magával hozó nagykövettől – *Fal Beáta* tolmácsolásában – először „általában” Indonéziáról hallottunk. Mint megtudtuk, a több mint tizennyolcezer (köztük hatezer lakott) szigetről álló ország kétszáznegyvenmillió lakosa háromszáz különböző népcsoporthoz tartozik, és ötszáz eltérő nyelvjárást beszél. Ebben a multikulturális környezetben a nemzet építésének és a problémák békés megoldásának egyetlen útja a demokrácia, amely elképzelhetetlen az egymás iránti tisztelet és a vallások közötti párbeszéd nélkül.

Előadása második részében *Mangasi Sihombing* szűkebb hazája, Észak-Szumátra ősi hiedelemvilágáról, illetve a batak népnek a kereszténységgel való „találkozásáról” és a kilencven esztendeje elhunyt *Ingwer Ludwig Nommensen* német evangélikus misszionárius életéről és munkásságáról mesélt nekünk.

A „hivatalos” részt követően kötetlenebb beszélgetésre is lehetőséget adó szeretetvendégséggel folytatódott a program, ahol a nagykövet néhány személyes dolgot is elárult magáról, illetve családjáról. Így például arra is fény derült, hogy vendégünk *Kodály* nagy rajongója. Ha a *Psalms Hungaricus* előadását alkalmi kórusunk nem is tudta vállalni, a zeneszerző *Esti dal* című kórusművének alapjául szolgáló *Erdő mellett estvéledtem* kezdetű bűjdosódal eléneklésével „kárpótolni” tudtuk a nagykövetet, aki aztán – mielőtt még elköszönt volna tőlünk – néhány ifjúsági ének idejére maga is bekapcsolódott az istencserebbe.

Mangasi Sihombing azzal búcsúzott tőlünk, hogy a jövő évben valamikor szívesen rendeznének egy indonéz napot Monoron. Azt csak néhány nappal később tudtuk meg, hogy olyannyira jól érezte magát a körünkben és olyannyira a szíven viseli közösségünk életének alakulását, hogy – magánemberként – jelentős összeget adományozott gyülekezeti házunk felújítási munkálataira!

– vitális –

(Az alkalomról további képek az 5. oldalon. Jobbra: az Indonéz Nagykövetség bejáratánál található hirdetőtáblán néhány nappal *Mangasi Sihombing* monori látogatása után három fényképpel is hírt adtak az eseményről. Fotó: *Vitális Judit*.)

Fal Beáta, Mangasi Sihombing és Selmeczi Lajos Péter a templomban (Fotó: Molnár Antal – Indonéz Nagykövetség)

Selmeczi Lajos Péter lelkész, Pogácsás Tibor polgármester, Mangasi Sihombing nagykövet és a konzulátus két munkatársa a szeretetvendégségen (Fotó: Molnár Antal – Indonéz Nagykövetség)

Közös éneklés (Fotó: Molnár Antal – Indonéz Nagykövetség)

Örömhírt a gyermekeknek!

Kaptam az ősszel két szép paradicsompaprikát. Vetőmagnak kértem. Gondoltam, elég lesz egy is, mert óriásira nőtt, és kívülről igen mutatós volt. A kertész azonban azt mondta, ad még egyet. Ez utóbbi szemre kicsi volt, és nem is annyira formás. Végül elfogadtam mindkettőt. Otthon kibontottam őket. A nagyban életképtelen magok voltak, de a kicsiben sok szép érett magot találtam.

Lassan, hosszú és kanyargós úton jutottam el odáig, míg világossá vált számomra, mit vár tőlem Isten, mire indít. A Vasárnapi Iskola Szövetség Gyermek evangélikációs Közösség keretein belül tanultam. (Az 1989-ben alakult, protestáns hitvallású felekezeti egyesület célja, hogy szóban és írásban eljuttassa a Magyarországon élő gyermekeknek a Jézus Krisztusról szóló örömhírt – a szerk.) Kissé megijedtem, amikor Selmeczi Lajos arra kért, én tartsam a hittanórákat a csévharaszi óvodában és iskolában. Velem egy időben, ettől a tanévtől kezdte meg a munkát Trincsi Laura is; ő Monoron segíti a lelkész úr munkáját, ovisokat és kisiskolásokat tanít nagy lelkesedéssel.

Palánták

2004. szeptember 18.

Uram,
tavaly rendbe hoztuk
az öreg kőfalat az udvarunkban,
s az idén fürtös paradicsompalántát ültettünk elé,
hogy ott, a fal melegében, védelmében
majd jó helye lesz.
Hát, jól is érzi magát a paradicsom,
megnőtt magasra,
emeletenként hozza a termést.
Leszedtük az első emeletet, másodikat, harmadikat,
és sokat nevetünk,
mert most már létráról szedjük a paradicsomot.
Elgondolkodtam, Uram:
én is ilyen kis palántája voltam édesanyámnak,
aztán hogy megnöttem! Mennyit ágaskodott hozzám!
Ilyenkor szeptemberben ilyeneket gondolunk,
amikor a kis palánta gyerekeinkből
óvodások lettek,
az óvodások iskolások lettek,
a kisiskolából kinőtt gyerekeink pedig
reggelente buszra ülnek, indulnak távolabbi iskolába,
mi meg nézünk utánuk:
„Csak bajuk ne essék!”
Vigyázz gyermekeinkre, Uram,
légy velük, hogy bajuk ne legyen,
hogy megőrizzék lelkük tisztaságát!
Légy Te az ő kőfaluk,
növekedjenek a Te melegedben,
a Te védelmedben,
s felnőve hozzanak egészséges gyümölcsöt,
mint a fürtös paradicsom a kertjeinkben.
Ámen.

(Forrás: Döbrentey Ildikó: Beszélgetek az Úrral – 21. századi imák. Szent Gellért – Luther – Ekhó, Budapest, 2008.)

Róluk (is) szól a történet. A kép a gyülekezet június 15-ei családi napján készült. (Fotó: Vitális Judit)

„...nem titkoljuk el fiaink előtt, elbeszéljük a jövő nemzedéknek: az Úr dicső tetteit és erejét, csodáit, amelyeket véghez-vitt” – olvashatjuk a 78. zsoltárban (Zsolt. 78,4). Nagyon fontosnak tartom, hogy a legkisebbek is halljanak az örömhírről és megismerjék az evangéliumot, ezért vállaltam el a feladatot. Vannak nagyon nehéz napok és vannak nagyon termékenyek is – de mindig van kinek átadnom az üzenetet! Tudom, hogy nem feltétlenül én vagyok a legalkalmasabb, és azt is tudom, hogy van, akinek jobb az előadókészsége és több a tárgyi tudása. Időnként annyira izgulok, hogy jól csináljam, hogy szinte belebetegszek. Ennek ellenére csinálom, és közben nagy örömeimet élek meg. Az óvodában négy gyermek jár rendszeresen a foglalkozásra, az iskolában változó a létszám, de mindig vannak olyanok, akik számára új, amit mondok.

Régóta imádkozok ezekért az intézményekért és az oda járókért. Azt is érzem, hogy nemcsak én imádkozok a gyermekekért, hanem mások is gondolnak ránk, és imában hordoznak bennünket. Köszönjük, és kérjük, továbbra is imádkozzanak értünk. Mert Isten nem akarja, hogy egy is elvessen a kicsinyek közül!

Kanczler Klára

Conti - másodsor

A Magyar Continental Singers „személyében” egy részben évről évre változó összetételű gospelegyüttes adott koncertet – és tett bizonyoságot Istenről – augusztus 3-án a Városi Piac és Fesztiválcarnokban. *Trincsi Andrea*, gyülekezetünk tagja már másodsor vett részt a csapat országos turnéján. Tavalyi élményeiről az *Alapkö* 2007/2. számában számolt be, most az ideai körút felidézésére kértük.

– Az ez évi turné az *Új kezdet* címet viselte – emlékezett vissza Andi. – Amikor kiderült, hogy mi a téma, izgalmasnak találtam. Kíváncsi voltam, számomra milyen új kezdetet tartogat Isten. Idén fejeztem be a középiskolát; nem tudtam, hogy Isten merre fog vezetni szeptemberben. A turné végére kiderült, hogy mit szánt nekem: nem főiskolát vagy egyetemet, hanem ötödévet a monori gimiben.

– Miben volt még más számodra az ideai turné?

– Már nem én voltam a „kicsi”; tudtam, mire számíthatok, és az új résztvevőknek is tudtam segíteni, ha kérték.

A próbatábor programja és a turné menete hasonló volt a tavalyiéhoz. A csapat egy részét is ismertem már, de természetesen voltak új emberek is. Tőlük előzetesen egy kicsit „tartottam”, de hamar rájöttem, hogy nem volt mitől félnem. Isten egyre közelebb hozott bennünket egymáshoz, igazi egységgé váltunk a turné végére. Az elválás most is fájdalmas volt, de sok új barátot találtam, amiért nagyon hálás vagyok.

– Hogy érzed: közelebb vitt Istenhez ez a néhány hét? Ha igen, milyen módon?

– Az egyik helyen technikai gondok adódtak. Még közvetlenül a kezdés előtti percekben is kérdéses volt, meg tudjuk-e tartani a programot. Csendben leültünk imádkozni, mást nem tudtunk tenni. Nem sokkal később szóltak, hogy sikerült megoldani a problémát, mehet a koncert. Az az este – is – rendkívüli megtapasztalása volt annak, hogy Isten mindig velünk van, és neki semmi sem lehetetlen.

– Milyen érzés volt itthon fellépni?

– Monorra már a turné vége felé érkeztünk. Fantasztikus volt találkozni a családommal, a barátokkal, az ismerősökkel – és persze este a saját ágyamban aludni –, ugyanakkor furcsa is volt itthon fellépni. Próbáltam tudatosan figyelni arra, hogy az itthoni koncertet ne helyezzem a többi elé, és sokat imádkoztam azért, hogy ne legyek elfogult a hazai fellépéssel szemben. Szerettem volna, hogy az emberek itt is megértsék azt az üzenetet, amiért útnak indultunk, amit elhoztunk nekik. Remélem, így történt... Személy szerint nagyon élveztem a koncertet, és a többi contis is pozitív visszajelzéseket adott az itt töltött időről. Ezúton is szeretném megköszönni a szállásadóknak, hogy befogadtak bennünket.

– Jövőre...?

– Úgy gondolom, most egy évet kihagyok, és pihenni fogok – de azért az egyik koncertre szeretnék majd elmenni. Lehetséges, hogy az elkövetkezendő években valamikor ismét jelentkezek a Contiba. Addig is bátran ajánlom másoknak is, akik szeretnek énekelni és kalandvágyóak, hogy jelentkezzenek, mert felejthetetlen élményben lenne részük, az biztos.

V. J.

Pillanatkép a Magyar Continental Singers monori koncertjéről. *Trincsi Andrea* balról a harmadik lány. (Fotó: *Trincsi Sándor*)

Mangasi Sihombing-nak az Őszi beszélgetés keretében elhangzott előadását mintegy ötvenen kísértük figyelemmel a templomban (bal oldali kép). A nagykövetnek Kanczler Klára presbiter testvérünk (a középső képen középen) egy grafikájával és Kovács János monori borász (a jobb oldali kép jobb szélén) nedűjével köszöntük meg a látogatását. (Fotók: Molnár Antal – Indonéz Nagykövetség)

„Ne a hóban, csillagokban,
ne ünnepi foszlós kalácson,
ne díszített fákon,
hanem a szívekben legyen
karácsony!”

(Szilágyi Domokos)

ÁLDOTT

Karácsonyi sütemény

Végy egy kiló meleg szeretet. Szitáld át a türelem szitáján, nehogy pletykamag kerüljön bele. Adj hozzá egy liter bátorságot, három deci szorgalmat és egy deci jószágot. Gyúrd össze egy tojásnyi kedveséssel, és takard le tiszta jókedvvel. Ha megkelt, süsd meg a kitartás tűzénél. Szórd meg vidám mosollyal vagy asszonyi kacagással, végül pedig tegyél rá egy csepp nyugodt megfontolást. Vágd annyi darabra, hogy eggyel mindig több legyen, mint ahányan az asztalt körülülnek, hiszen mindig akad valaki, aki még rá-szorul. Kívánom, hogy ebből a süteményből neked is jusson, hogy boldogabb legyen a karácsonyod!

Mézeskalács

Hozzávalók a tésztahoz: 50 dkg finomliszt, 25 dkg porcukor, 13 dkg méz, 1 kávéskanál szódadikarbóna, 1 kávéskanál őrült fahéj, 1 citrom reszelt héja, 3 egész tojás. *A díszítéshez:* 25 dkg porcukor, 1 tojás fehérje, esetleg ízlés szerint dió, mandula.

Elkészítés: a mézet meleg vízbe állítva megmelegítjük, majd hozzáadjuk az átszitált lisztet, a porcukrot, a szódadikarbónát, a fahéjat, a citromhéjat és a tojásokat. A masszát addig dagasztjuk, míg össze nem áll. A tésztát egy napig pihentetjük, majd kb. 3 mm vastagra nyújtjuk. Tésztazsagatókkal vagy papírsablonok segítségével tetszés szerinti figurákat vágunk ki belőle, amelyeket kivajazott tepsiben, közepes hőfokon aranybarnára sütünk. (Ha dióval, mandulával akarjuk díszíteni őket, akkor azokat természetesen még sütés előtt belenyomkodjuk a figurákba.) A díszítéshez a tojásfehérjéből habot verünk, és belekeverjük a porcukrot. A habot habzsákba tesszük; abból kinyomva visszük fel a mézeskalácsokra.

Karácsonyfa minden ága
csillog-villog: csupa drága,
szép mennyei üzenet:
Kis Jézuska született.
(Dsida Jenő)

Ajándék Jézusnak

Advent van. A várakozás ideje. A rohanás ideje...

Be kell, hogy valljam – magamnak is –, hogy sokszor sajnós nyűgnek érzem ezt az időszakot, sőt magát karácsony ünnepét is. Hogy miért? Azt tapasztalom, hogy az emberek csak arra figyelnek, hogy kinek milyen ajándékot vegyenek, hogy mennyibe fog ez kerülni, és hogy megkapják-e hozzá a hitelt vagy sem...

Pedig a karácsony valójában nem rólunk szól – vagy legalábbis nem rólunk kellene, hogy szóljon. Jézus születésnapja! A Megváltó születésnapja! És mit kap tőlünk ajándékba? Elégedetlenséget, bizonytalanságot, hitlenséget, közömbösséget...

Hát nem lenne csodálatos, ha tőlünk, monori evangélikusoktól, monori keresztényektől, sőt az ország, a világ keresztényeitől inkább egy olyan „csomagot” kapna, amelyekben bőven van hit, szeretet és alázatosság? Adhatnánk-e ennél szebb karácsonyi ajándékot neki...?

Hogyan tudjuk ezt a „csomagot” összeállítani és átadni neki? Hiszen ez nagyon egyszerű! Minden alkalommal, amikor elcsendesedünk, és imádkozunk az Úrhoz szereteteinkért, barátainkért, ismerőseinkért, magunkért, egyszóval egymásért. Minden alkalommal, amikor a szereteteinknek – de nemcsak nekik, hanem az idegeneknek is! – szeretetet, mosolyt adunk ajándékba. Ugye, hogy ez nem is kerül(ne) olyan sokba?!

Mindenkinek áldott, békés, *igazi* karácsonyt kívánok – és azt, hogy Jézus is találjon ajándékot a fa alatt...!

Iványiné Pecze Marianna

ÜNNEPET!

„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1, 14)

Inkarnáció

Testté lett... Karácsonykor az lett nyilvánvalóvá, hogy Isten jól ismeri az embert. Tudja az emberi szív titkát: nem elégíti meg az embert sohasem igazán valami, mindig csak valaki. Tudjuk mi ezt valamennyien.

Tudja ezt a kisgyermek. Ha az édesanyja után sír, nem lehet megvigasztalni azzal, hogy az édesanyjáról beszélünk neki, sem az anyaság szép eszméjével vagy híres-neves édesanyák történetének elmondásával. Neki az édesanyja kell! Valaki. S ha édesanyja kézbe veszi – elhallgat.

Tudják ezt a szülők is, akiket Isten gyermekkel ajándékozott meg. Már azelőtt is bizonyára kaptak ajándékokat, de mik voltak ezek ahhoz képest, aki fölé most odahajolhatnak, s aki visszamosolyog, aki még hasonlít is rájuk: a gyermekük. Valaki.

Tudják ezt a szerelmesek is. Lehet, hogy sokféle értékük van, de szívüket nem elégíti meg most semmi, csak a másik, a partner, a jövődöbelijük, akit szeretnek. Valaki.

Tudja ezt a messihi idegenbe szakadt ember is, aki szerettei fényképét nézegeti. Nézi sokáig, de hiába, nem akarnak megelevenedni, nem szólalnak meg, pedig minden vágya az, hogy bárcsak kilépnének a képből, hogy magához ölelhetné, hogy megszólíthatná őket. Mert nem elég a kép. Az a valaki kellene, akit ábrázol. Valaki.

Tudja ezt az Úristen is. Éppen ezért történt karácsony. Isten kilépett a képből. Beszélő emberré lett. Az Ige testté lett. Karácsonykor nem nagy gondolatokat, nem új eszméket hirdet az Isten, karácsonykor testté lett az Isten. Ismeri a mi titkunkat. Ezért nem valamit adott, hanem Valakit, akivel megelégedhet az emberi szív. Torkunkban dobog a szívünk, hitre gyullad a lelkünk, ha egyszer ezt meghalljuk és megértjük. Ez az inkarnáció csodája.

Lakozott mi közöttünk... Isten nem várta meg, míg az emberek szentek lesznek, míg mindenki megjavul, míg minden szenny eltűnik a földről, míg csupa jó emberből áll az emberiség – erre hiába is várt volna –, hanem közénk jött, emberek közé, bűnös, elesett és mindig újra esendő, hazugságban, képmutatásban, önzésben élő emberek közé. Nem irtózott az embervilágtól. Elvállalta az embereket úgy, ahogyan voltak. Emberek között lakozott, hogy végigélje, megismerje belülről az emberi életet. Testvérünké lett, hogy senki ne mondhasa, „nincsen testvérem, nem ért meg senki”. Lakozott mi közöttünk, hogy megszentelje az emberi életet, hogy megmutassa, hogyan kell bűn nélkül élni, szentül ugyanazt az életet, amit mi élünk. S azóta nincsen semmi az emberi életben, ami ne lehetne szent, vagyis ami ne lehetne az Istené. Közöttünk lakozott, hogy segítsen rajtunk. Jézus Krisztus egész élete és halála az irgalmasság cselekedete volt.

Kegyelmét kegyelemre vettük... Nagyszerű élmény egyszer igazán megérteni karácsony örömhírét, de nem elég. Ez még csak félkeresztényiség. Tovább kell mondani ezt az örömhírt, s élni kell a karácsonyi örömet. Karácsony ma sem maradhat csak szép gondolat, testet kell öltetnie bennünk. Istennek mindig a testet öltés a célja. Ma is. Istennek a karácsonyi örömhírral a karácsonyi ember a célja. Azt akarja, hogy lakozzunk mi is az emberek között, ne szégyelljük bajainkat, elesettségünket, ne irtózzunk semmitől, ami az emberi élethez tartozik, szeressük a másikat, ahogyan Isten szeret minket, és legyünk irgalmasok, hiszen irgalmasságot nyertünk irgalmasságra.

Nekünk mindig van mondanivalónk – mert van karácsony.

Nekünk mindig van erőnk a segítségére – mert van karácsony.

Nekünk senki sem reménytelen eset – mert van karácsony.

Isten azt akarja, hogy az inkarnáció csodáját ne csak hallgassuk, de éljük is belőle.

Az Ige testté lett – Kanczler Klára grafikája

Hafenscher Károly

(Forrás: *Evangelikus Élet*, XXIII. évfolyam 51–52. szám, 1958. december 21., 1–2. o.)

Karácsony a másik oldalon

Negyvenöt fok van, de legalábbis harmincöt. Az ember csak az árnyékban tud megmaradni. Vagy a tenger közelében. Tipikus decemberi idő – Ausztráliában.

Hiába a hőség, az angolszász hagyományoknak köszönhetően a karácsonyi menü sült krumpli és töltött pulyka. Így karácsony napján a konyhákban minimum ötvenöt fokot mutat a hőmérő. Szerencsére sok családnak van medence a kertjében. Ennek ellenére a legtöbben mégis sörrel „jegelik” magukat. Míg az asszonyok az ünnepi asztalt terítik, a krumplit hámozzák és a házat dekorálják,

Margot Game-nek, a szerző anyósának tavalnyi asztali dekorációja

addig a férfiak sörrel a kezükben ácsorognak odakint a barbie mellett. Barbie nélkül ugyanis nincs ausztrál ünnep. Mindenkinek van legalább egy barbieja. A kis kerek háromlábúak elférnek még egy hatodik emeleti garzon erkélyén is. De jártam már olyan családi házban is, ahol két szántóeke nagyságú barbien, azaz grillsütőn – a barbie ugyanis a barbecue rövidítése – sütötték a húsokat.

A tradicionális karácsonyi desszertet karácsonyi pudingnak hívják – és szerintem semmi köze a hagyományos pudinghoz. Én inkább ragadós mazsolakupacnak kereszteltem volna. Ezt a süteményt a nagymamák készítik el hónapokkal az ünnepek előtt – a fiatalabb generáció készen veszi a boltban –, s az ünnepi ebéd után brandyvel nyakon öntve tálalják.

A karácsonyi ebédet egyébként december 25-én fogyasztják el az ausztrálok. Szentestét nem ülnek. A fát azonban már december elsején feldíszítik. A karácsonyfa általában mű, de nem mindig zöld. Egyre divatosabbak a fehér műfák. Tavaly ragaszkodtam hozzá, hogy igazi fenyőnk legyen, de szentestére teljesen elszáradt. Az utolsó percben végül sikerült beszereznünk egy műfát, így nem maradtunk karácsonyfa nélkül.

Ausztráliában nemcsak a fára aggatnak díszeket, hanem az egész házat kidekorálják. Ki kívülről, ki belülről. Már november végén azon idegeskednek az asszonyok, hogy milyen színű legyen a karácsonyfa, milyen dekorációt rakjanak a kandalló fölé és így tovább. Decemberben esténként kihagyhatatlan program a karácsonyi fények nézegetése. Az emberek ilyenkor körbeautókézzák a

környéket, hogy megcsodálhassanak minden fényárban úszó házat. A legtöbb feldíszített ház lakói esténként kinyitják a kapujukat, és beengedik a nézelődőket az udvarukra. Néhol aprópénzt kérnek belépődíjként. A bevételből néhányan a villanyszámlájukat fedezik, mások pedig non-profit szervezeteket támogatnak vele. Jártunk olyan kidíszített háznál, ahol műhivat is fújtak, s az udvart befedték fehér, kabátbélésszerű anyaggal. Egy másik háznál a garázsban kiállítás rendeztek, ahol legalább ötven különböző, életnagyságú Mikulás rázta magát és énekelgetett. A hívő emberek közül néhányan kijárnak az ilyen feldíszített házak elé, és minden arra járónak a kezébe adják az evangéliumot, hogy ne felejtsek el, miről is szól az ünnep.

De sokan már teljesen elfelejtették. A legtöbben még karácsony reggel sem mennek templomba, hiszen akkor érkezik a Mikulás. A gyerekek általában már hajnalban felkelnek, és elkezdik kibontani az ajándékaikat, amelyeket a Mikulás az éjjel a fa alá helyezett. (Itt nem a Jézuska hozza őket.) Minden ausztrálnak van egy karácsonyi zsákja vagy zoknijja is, amelyet kilógat a kandallóra vagy a falra – persze azt remélve, hogy a Mikulás megtömi mindenféle apró ajándékkal.

December közepén majdnem minden gyülekezet rendez gyertyafényes hangversenyt, amelynek keretében a gyülekezet tagjai összegyűlnek karácsonyi énekeket énekelni a helyi parkban. Ezenkívül 24-én este, illetve 25-én reggel minden templomban van istentisztelet. Tavaly sikerült meghívunk egy olyan iráni házaspárt, akik még sosem jártak keresztény templomban. (Az úrvacsoravétel előtt, amikor a lelkész mindenkit megkért, hogy járuljon az asztalhoz, az irániak a fülembe súgták, hogy ők már vacsoráztak.) Idén szenteste az iráni házaspáron kívül több más olyan embert is meghívunk majd vacsorára és templomba, akiknek nincs itt családjuk, vagy akik nem ismerik a karácsonyi történetet. Jézus születésének napja kiváló alkalmat nyújt arra, hogy olyan itt élő külföldiekkel ismertessük meg az evangélium örömhírét, akik saját hazájukban sohasem hallottak, hallhattak volna a Bibliáról. Hiszen az, hogy Ausztráliában karácsonykor kánikula van, valójában semmit nem változtat az ünnep igazi üzenetén!

Game Malik Szilvia

Game Malik Szilvia – Malik Péter Károly teológushallgatónk nővére – másfél éve él Melbourne-ben. Tavaly esküdött örök hűséget – nem mellesleg a monori evangélikus templomban – az ausztrál Benjamin Jonathan Francis Game-mel. Korábban az Egyesült Államokban és Dániában is élt.

Mit akar Isten?

Honnan tudhatom, hogy mi a terve velem Istennek? Vajon jó úton haladok? Ilyen és ezekhez hasonló kérdésekről beszélgettünk a novemberi Éva-körön.

A megoldás ezúttal is az imádkozásban, az Úrhoz való fohászkodásban rejlik. De nagyon fontos, hogy ne csak kérjük és várjuk a választ, hanem halljuk, hallgassuk is meg azt! Sokszor előfordult, hogy imádkoztam és vártam a válaszra – néha türelmetlenül –, de nem hallottam vagy láttam meg a nekem küldött jeleket. Igen, rohanó életünkben gyakran elsiklunk az – időnként talán apróságoknak tűnő – dolgok mellett, és nem vesszük észre bennük Isten választát, akaratát.

Rájöttem, az Úr nem mindig úgy és akkor válaszol a kérdéseimre vagy mutatja meg az utamat, ahogyan és amikor én szeretném. És ebben a felismerésben az „én”-en van a hangsúly! Nem az én akaratomnak kell megtörténnie, hanem Istenének! Amikor le tudjuk győzni önmagunkat, el tudjuk engedni saját vágyainkat, kívánságainkat, akkor érthetjük meg a szándékait, és akkor tudjuk elfogadni az ő akaratát.

Sokat gondolkodtam azon is, miért pont Isten akaratának olyan nehéz alávételnünk magunkat, miért pont az ellen dacolunk. (Különösen úgy, hogy nap mint nap meg akarunk felelni családtagjaink, barátaink, ismerőseink elvárásainak. Nekik könnyebben „behódolunk”.) Talán félünk tőle...? Nem lenne szabad! Ő mindig jót akar nekünk, hiszen szeret bennünket!

Az Éva-kör utáni napon kaptam e-mailben az alábbi elgondolkodtató sorokat, amelyek Isten akaratáról szólnak. Szeretettel ajánlom mindannyiunk figyelmébe őket.

I. P. M.

...és Isten azt mondta: Nem.

Megkértem Istent, hogy vegye el büszkeségemet, de Ő azt felelte: Nem. Azt mondta, hogy büszkeségemet nem Ő veszi el, hanem nekem kell feladnom azt.

Kértem Istent, hogy adjon nekem türelmet, de Ő azt felelte: Nem. Azt mondta, hogy a türelem a megpróbáltatás mellékterméke. Nem kapni, megszerezni kell.

Kértem Isten, hogy adjon nekem boldogságot, de Ő azt felelte: Nem. Azt mondta, csak áldását adhatja – a boldogság rajtam múlik.

Kértem Isten, hogy kíméljen meg a fájdalomtól, de Ő azt felelte: Nem. Azt mondta, a szenvedés eltávolít a világ hívságaitól, és közelebb visz Hozzá.

Kértem Isten, hogy adjon lelki fejlődést, de Ő azt felelte: Nem. Azt mondta, hogy a fejlődés az én dolgom, de hajlandó megmeteszni, hogy egészséges és szép gyümölcsöt hozzak.

Kértem Istent, hogy segítsen másokat szeretni úgy, ahogy Ő szeret engem. Erre azt felelte: Látom, már kezdéd érteni...

Kértem erőt... és Isten adott nehézségeket, melyek erőssé tesznek.

Kértem bölcsességet... és Isten adott problémákat, hogy megoldjam azokat.

Kértem bátorságot... és Isten adott veszélyeket, hogy legyőzzem őket.

Kértem, adjon szeretetet... és Isten adott gondterhelte embereket, hogy segítsék rajtuk.

Kértem kegyelmeket... és Isten adott lehetőségeket kapcsolódni a kegyelemhez.

Semmit sem kaptam, amit akartam, és mégis megkaptam mindent, amire szükségem volt. Imáim meghallgatásra leltek.

...és Isten azt mondta: Igen.

Megkérdeztem Istent, könnyebb volna-e velem a dolga, ha nem akarnék mindig mindent én megoldani? És Ő azt felelte: Igen. Azt mondta: átengedni Neki a kezdeményezést a földi dolgokban nem a szabad akaratom feladását jelenti, hanem a mennyei távlatok elfogadását.

Megkérdeztem Istent, jobban érteném-e, amit mondani akar, ha többet lennék Vele kettesben, csendben? És Ő azt felelte: Igen. Azt mondta: ami igazán fontos, az mindig csendben születik; gondolat, vers, zene, megharcolt döntések egyaránt.

Megkérdeztem Istent, szeret-e engem a bűneimmel, nyomorúságaimmal együtt? És Ő azt felelte: Igen. Azt mondta: éppen azért szeret, hogy ne a bűneimen, nyomorúságaimon keresztül lássam az életemet, hanem az Ő irgalmán keresztül; így lesz erőm harcolni bűneim ellen és megküzdeni nyomorúságaimmal.

Megkérdeztem Istent, jöhetnek-e Hozzá mások is ilyen furcsa kérdésekkel? És Ő azt felelte: Igen. Azt mondta: a kérdés már fél gyógyulás; ha Neki teszem fel a kérdéseimet, Tőle remélhetem a válaszokat is.

Nem kaptam választ életem összes kérdésére, de választ kaptam minden feltett kérdésemre!

A párbeszéd folytatódik...

(Forrás: internet)

Kicsiből lesz a nagy!

Beszámoló a céladománygyűjtés alakulásáról

Az *Alapkő* legutóbbi számában már írtam az egyház-község presbitériuma által a gyülekezeti ház felújítására elindított *céladománygyűjtés*ről. Azt is vállaltam, hogy újságunk hasábjain tájékoztatni fogom olvasóinkat, evangélikus testvéreinket a gyűjtés alakulásáról. (Emlékeztetőül: az adományokat egy, az udvarról is megközelíthető vizesblokknak – mosdó- és vécéhelyiségeknek – a kialakítására gyűjtjük.)

Nagy örömmre biztató eredményekről adhatok számot! A presbitérium teljes egészében azonosulni tudott a célkitűzéssel, és felvállalta a gyűjtés megszervezésének feladatát. Mindannyiunk számára öröm volt megtapasztalni azt a lelkesedést, amely az üléseink alkalmával nagyszerű gondolatokban és ötletekben „öltött testet” annak érdekében, hogy munkánknak minél előbb kézzelfogható eredménye legyen.

A következőkben a felajánlások-hozzájárulások megtételének lehetőségeiről és módjairól olvashatnak.

1. *Pénzadomány formájában* közvetlenül az egyház-község bankszámlaszámára (11742056-20051754) való átutalással vagy postai csekken történő befizetéssel. Fontos, hogy bármelyik lehetőséget is választják, a közlemény rovatba feltétlenül írják oda, hogy „felújítási céladomány”! Ebben a formában eddig egyébként mintegy ötvenezer forint gyűlt össze.

2. *Csempejegyzéssel*, amelynek során különböző címletű (ötszáz, ezer, kétezer és ötezer forintos), sorszámozott, az egyház-község felügyelője és gondnoka aláírásával hitelesített csempejegyet állítanak ki. A csempejegyek elkészítésére és az adakozókhöz való eljuttatására *Iványiné Pecze Marianna* és *Trincsiné Márton Zsuzsanna* presbiterek vállalkoztak. Akik csempejegyet szeretnének előjegyezni, őket keressék.

3. *Közvetlen tárgyi felajánlással*, ami lehet bármilyen, a kivitelezés során felhasználható, beépíthető eszköz (csaptelep, ablak, járólapp, kéztörlőtartó, tisztítóeszközök, stb.). Ebben a formában eddig két gyülekezeti tagunk tett felajánlást egy-egy vécékagyló és a hozzá tartozó öblítőtartály átadására, egy testvérünk pedig egy nyílászáró (ajtó) költségét vállalta magára. A felajánlásokat *Kovács Endre* gondnok és *Iványiné Pecze Marianna* írja és gyűjti össze; náluk lehet személyesen, írásban vagy telefonon a felajánlásokat megtenni.

4. *A kivitelezői munkában történő közvetlen munkavégzés teljesítésével*, hiszen mind a területnek a kivitelezésre történő átadását megelőző munkálatok során, mind pedig a szakipari kivitelezés során szükség lesz a szorgos-dolgos, hozzáértő kezekre. Eddig egy testvérünk tett ilyen formában felajánlást, és vállalta egy napi munkálat teljesítését.

Elkészültek az első csempejegyek! (Fotó: Selmeczi Lajos Péter)

Akik ebben a formában kívánnak vagy csak így tudnak segíteni a gyülekezeti ház felújításában, azok ugyancsak *Kovács Endrét* vagy *Iványiné Pecze Mariannát* keressék.

Presbitertestvéreimmel együtt őszintén remélem, hogy az Önök felajánlásai révén mielőbb rendelkezni fogunk a kivitelezéshez szükséges anyagi eszközökkel és pénzügyi forrással.

Hiszem, és hittel vallom, hogy minden felajánlás kétszeresen fog hasznosulni. A gyülekezeti ház felújításának réges-régen várt megvalósulásával elsősorban anyagiakban gyarapodik majd egyház-községünk, ugyanakkor gyülekezetünk közösségépítő ereje is magasabb szintre fog jutni, mindannyiunk meglegedésére.

Isten áldását kérem gyülekezetünk tagjaira, hogy legyen erőnk a felajánlások megtételéhez és teljesítéséhez!

Duchaj Sándor (számvévszékeli elnök)

Elérhetőségek

- ❖ *Iványiné Pecze Marianna*: 06-20/770-3044, ipmbogyesz@gmail.com
- ❖ *Kovács Endre*: 06-20/824-4915
- ❖ *Trincsiné Márton Zsuzsanna*: 06-20/824-4908

Felhívás – hetven éves lesz a templom!

1939. június 18-a, ez Szentháromság ünnepe utáni második vasárnap jeles nap volt gyülekezetünk életében. Ekkor szentelte fel templomunkat *dr. Raffay Sándor* püspök.

Az alkalom hetvenedik évfordulójáról az *Alapkőben* is méltóképpen szeretnénk majd megemlékezni. Eddig két elképzelés körvonalazódott ki előttünk. A közös bennük az, hogy mindkettő megvalósításakor számítunk a gyülekezet tagjainak segítségére és közreműködésére.

Miről is lenne szó?

Egyrészt szeretnénk, ha megosztanák velünk bármilyen olyan emléküket – legyen az akár egy történet, akár egy fotó stb. –, amelyik valamiképpen kapcsolódik a templom építéséhez vagy eddigi történetéhez.

Másrészt kíváncsiak vagyunk arra is, ki mit szeret legjobban a templomunkban. Természetesen azt is tudni szeretnénk, hogy miért pont az oltárkép vagy éppen a harang áll különösen is közel a szívükhöz.

Reméljük, számíthatunk a segítségükre. Kérjük, hagyjanak üzenetet nekünk a lelkeszi hivatalban, vagy írjanak nekünk a judit.vitalis@lutheran.hu e-mail címre.

Köszönettel:

Az Alapkő szerkesztői

Karácsonyi (könyv)vásár

Karácsonyi könyvvásárt tartunk december folyamán a templomban. Sok szép és igazán hasznos olvasnivalót kínálunk minden korosztály számára. A könyvek megtekinthetők az istentiszteletek és gyülekezeti programok alkalmával, valamint időpont-egyeztetés után – erre a 06-20/824-4903-as telefonszámon van lehetőség – máskor is.

Gyülekezetünk Éva-körének tagjai szép és egyedi képeslapokat, illetve ajándékkísérő-kártyákat készítettek. Megvásárlásukkal gyülekezeti házunk felújítási munkálatait támogathatják!

Téli beszélgetés

Beszélgető-sorozatunk következő, téli alkalmán – várhatóan február 7-én, szombaton délután 15 órai kezdettel – *Lengyel Anna*, a Déli Evangélikus Egyházkerület felügyelője lesz a vendégünk. A Magyar Rádió munkatársával, az egykori *Egy csepp emberség* című műsor szerkesztő-riporterével – akárcsak az eddigi meghívottakkal – emberségről, hitről és hivatásról beszélgetünk majd.

Monori Evangélikus Kultúráért Alapítvány

A Monori Evangélikus Kultúráért Alapítvány 2001 áprilisában alakult. Fő célkitűzése gyermekprogramok, szabadidős és kulturális programok szervezése, támogatása.

Az első két évben fő célunk és feladatunk a szponzorok, támogatók felkutatása, illetve saját arculatunk megteremtése, kialakítása volt.

2004-ben rendeztük meg először a városi gyermeknapot. A szervezésbe az első évben a Nagy családosok Monori Egyesületét, majd később az általános iskolákat és a Monori Sportegyesület szakosztályait vontuk be, hogy egyre gazdagabb, változatosabb, színvonalasabb programokat biztosítsunk gyermekek számára. Támogatóink körében nemcsak evangélikusok, hanem más felekezetűek, civil szervezetek, egyéni adományozók is vannak. Ezúton is köszönetünket fejezzük ki mindazoknak, akik céljaink megvalósítása érdekében az elmúlt években bármilyen módon támogatták Alapítványunkat.

Minden évben – sikeres pályázatainknak köszönhetően – segítettük az evangélikus gyermekek és az ifjúság számára rendezett táborokat.

Tárgyi eszközök (így például számítógép, digitális fényképezőgép, laptop, projektor, sörasztalok és -padok, irattároló szekrények, hangtechnikai eszközök) beszerzésével támogattuk egyházközösségünk működését.

A jövőben is szeretnénk megszervezni a már hagyománnyá vált programjainkat, és anyagi támogatást nyújtani egyházunknak, például hozzájárulni gyülekezetünk újságjának, az *Alapkőnek* a nyomdai költségeihez.

A jövőben is szeretettel várunk minden segítő szándékú támogatót, szponzort.

Kérjük, hogy akinek lehetősége van rá, az személyi jövedelemadója 1%-ának felajánlásával támogassa Alapítványunkat. Alapítványunk neve: Monori Evangélikus Kultúráért Alapítvány. Címe: 2200 Monor, Bajza utca 2. Bankszámlaszáma: OTP Bank Rt. Monori Fiók 11742056-20053921. Adószáma: 18691951-1-13.

Köszönettel:

Az alapítvány kuratóriuma

Induljunk, érkezünk – Honnan indulunk? Hova érkezünk?

Karácsonyhoz közeledve szeretettel
hívunk és várunk minden érdeklődőt adventi sorozatunkra,
melyet december 8. és 12. között esténként 18 órai kezdettel
tartunk a gyülekezeti teremben (Monor, Bajza utca 2.)

- ◆ December 8., hétfő:
Honnan is indulunk? (1Móz 1,27–31) – *Endreffy Géza* (Budaörs)
- ◆ December 9., kedd:
Kilátásaink, lehetőségeink (Rm 3,19–23) – *Túri Krisztina* (Alberti)
- ◆ December 10., szerda:
Pont rám van valakinek szüksége? (Rm 5,6–10) – *dr. Blázy Árpád*
(Budapest-Kelenföld)
- ◆ December 11., csütörtök:
Új emberként új feladatban (Rm 6,6–14) – *Gáncs Tamás* (Duna-
haraszi)
- ◆ December 12., péntek:
Győztes célbaérkezés (Rm 8,15–18) – *Selmeczi Lajos Péter* (Monor)

Csendesedjünk el együtt Isten színe előtt,
hogy felkészíthessen bennünket szeretett Fiának befogadására!

Rendkívüli programok

- ◆ December 13-án, szombaton délelőtt 10 órától adventi-karácsonyi kézműves foglalkozás lesz – nem csak gyerekeknek!
- ◆ December 28-án, vasárnap délután 15 órától óévzáró szeretetvendégség lesz, amelyen közös vetítettképes előadás keretében számol majd be spanyolországi zarándokútjáról Vitális Judit és Kovács Áron.

A fenti alkalmak helyszíne a gyülekezeti terem!

Egyházunk a világhálón

- ◆ Monori Evangélikus Egyházközség: monor.lutheran.hu
- ◆ Magyarországi Evangélikus Egyház: www.evangelikus.hu
- ◆ Evangélikus Élet: www.evangelikuselet.hu
- ◆ Luther Kiadó: www.lutherkiado.hu
- ◆ MyLuther evangélikus közösségi oldal: www.myluther.hu

Monori Evangélikus Egyházközség
Lelkészi Hivatala
2200 MONOR, Bajza u. 2.
Telefon: (29) 410-108, (20) 824-4902

Hivatali idő:
Szerda 16⁰⁰–18⁰⁰
Péntek 8⁰⁰–10⁰⁰

Istentiszteletek vízkeresztig

December 14., advent 3. vasárnapja

Monor 10.00: istentisztelet
Monorierdő 15.00: istentisztelet

December 21., advent 4. vasárnapja

Monor 10.00: családi és ifjúsági istentisztelet
úrvacsorával
Monorierdő 15.00: istentisztelet

December 24., szenteste

Monor 16.00: istentisztelet a gyermekek és
a fiatalok szolgálatával

December 25., karácsony ünnepe

Monor 10.00: istentisztelet úrvacsorával
Monorierdő 15.00: istentisztelet úrvacsorával

December 26., karácsony 2. napja

Monor 10.00: istentisztelet úrvacsorával
Vasad 17.00: istentisztelet

December 28., karácsony utáni vasárnap

Monor 10.00: istentisztelet
Monorierdő 15.00: istentisztelet

December 31., óév estéje

Monor 18.00: istentisztelet úrvacsorával

Január 1., újév napja

Monor 10.00: istentisztelet úrvacsorával
Monorierdő 15.00: istentisztelet úrvacsorával

Január 4., újév utáni vasárnap

Monor 10.00: istentisztelet úrvacsorával
Monorierdő 15.00: istentisztelet úrvacsorával
Csévharaszt 16.30: istentisztelet

Január 6., vízkereszt ünnepe

Monor 10.00: istentisztelet

Az istentiszteletek helyszínei:

Monor: evangélikus templom
Monorierdő: katolikus templom
Csévharaszt: Kanczler Mihály, Petőfi u. 104.
Vasad: református templom

Kiadja a Monori Evangélikus Egyházközség
Monor, Monorierdő, Csévharaszt és Vasad területén.
Cím: 2200 Monor, Bajza u. 2.
Telefon: (29) 410-108, (20) 824-4902; e-mail: monor@lutheran.hu
Internet: <http://monor.lutheran.hu>
Felelős kiadó: Selmeczi Lajos Péter lelkész
Szerkeszti a Kommunikációs Bizottság
(Honthegy Csilla, Iványiné Pecze Marianna, Selmecziné Fazekas Andrea,
Vitális Judit, Vitálisné Malik Judit)
Minden jog fenntartva!